



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **T. T. T.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Janem Adámkem, advokátem se sídlem Cheb, Sportovců 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2012, č.j. 513/LP/11-9,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2012, č.j. 513/LP/11-9, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Adámka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2012, č.j. 513/LP/11-9 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Vojtanov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 21.6.2011, č.j. 335/2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci „podle § 58 odst. 4 zákona o obcích za uvedené porušení Nařízení obce č. 1/2010, kterým se vydává tržní řád, uložena pokuta ve výši 5.000 Kč“ a uložena povinnost zaplatit paušální částkou náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že prvoinstanční orgán v prvoinstančním rozhodnutí uvádí, že bylo zjištěno, že žalobce prodával zboží ve stánku č. 20 na pozemku č. 691/1 v k.ú. Vojtanov, a to dne 5.2.2010 v 11,00 hodin. V odůvodnění je již uváděn stánek č. 19 na p.č. 691/1 v k.ú. Vojtanov ve stejnou hodinu a den. Žalobce konstatoval, že nebyl k věci vyslechnut. Obdržel pouze oznámení o zahájení řízení ze dne 16.3.2011 pod č.j. 160/2011, na které reagoval dopisem ze dne 13.4.2011 doručeným prvoinstančnímu orgánu dne 14.4.2011, kde požádal o ústní jednání, při kterém se do protokolu vyjádří ke skutku, který mu je kladen za vinu. Jeho požadavku prvoinstanční orgán nevyhověl. Nevzal tak v úvahu skutečnost, že může z důvodů jazykové bariéry, bez tlumočníka, jen těžko hájit svá základní práva. Žalobce čekal, že při ústním jednání uvede vše na pravou míru a prokáže, že se uvedeného jednání nedopustil. Po odeslání dopisu záležitost pustil z hlavy. Prvoinstanční orgán jej o dalším řízení ani úkonech již nevyrozuměl. Následně žalobce obdržel rozhodnutí o uložení pokuty, které vycházelo z předchozího zjištění, že žalobce měl prodávat v dřevěném stánku a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč. Žalobce v další části žaloby odcitoval obsah odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a dále namítl, že zjištění, z nichž vyšly správní orgány, vycházejí ze skutkového stavu, který byl zjištěn zcela v rozporu se zákonem. Jediný žalobcův kontakt se správními orgány bylo převzetí oznámení o zahájení řízení a později převzetí prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Po oznámení o zahájení řízení se žalobcem správní orgán nejednal a nevyrozumíval jej o tom, že ve věci probíhá dokazování, neposkytnul žalobci možnost se před vydáním rozhodnutí se skutkovým stavem seznámit a vyjádřit se k němu. Tím správní orgán očividně porušil ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Tím, že se žalobce nemohl k věci vyjádřit, nemohl správní orgán dojít k úplnému a skutečnému stavu věci a nezjistil, že žalobce je podnikatelem evidovaným na Městském úřadě v Chebu IČ 48259420 se sídlem podnikání Cheb, Dvořákova 2226/25, s oborem činnosti Velkoobchod a maloobchod. Živnostenským úřadem má vedenu provozovnu s identifikačním číslem 1002799937 s názvem Tržnice Vojtanov, prodejní místo č. E3 se zahájením činnosti 15.1.2011. Tato prodejna se nachází v objektu č.p. 102, jak vyplývá z výpisu ze Živnostenského rejstříku ze dne 8.3.2012. Prodejna je zkolaudována rozhodnutím Městského úřadu Františkovy Lázně, odbor stavební a životního prostředí Františkovy Lázně, č. j. SU/00815/06/RE. Žalobcem provozovaná prodejna tedy splňuje všechny požadavky nařízení obce číslo 1/2010, kterým se vydává tržní řád. Žalobce pak zboží prodává pouze v této zkolaudované provozovně. Ve Vojtanově žalobce provozuje od 20.2.2011 jako sklady též provozovny s označením B 2, B 3, B 4 a B 5. Všechny provozovny má žalobce řádně označeny v souladu s živnostenským zákonem. Provozovnu 19 a 20 žalobce neprovozoval. Toto tvrzení je zmatečné. Právo vymezené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je jedno ze základních procesních práv správního řízení vyplývajícího z Listiny základních práv a svobod, resp. obecně práva na spravedlivý proces. Prvoinstanční orgán sice v oznámení o

zahájení řízení účastníka poučil, že se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí, popřípadě navrhnout jeho doplnění, avšak z dikce ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je zřejmé, že tato možnost není právní úpravou vnímána tak, že se poskytne při zahájení řízení, jak to učinil prvoinstanční orgán, nýbrž naopak až ve fázi „*před vydáním rozhodnutí*“, po ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí. Prvoinstanční orgán tak nesplnil svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci nedal možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí, ačkoliv o to žalobce písemně dopisem ze dne 13.4.2011 doručeným Obecnímu úřadu dne 14.4.2011 požádal. Povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění (§ 36 odst. 3 správního řádu), je porušena už tím, že správní orgán účastníku řízení pouze doručí rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze vyčíst, jaké důkazy byly provedeny. Taková vada řízení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při svých skutkových závěrech vyšel prvoinstanční orgán zejména z podkladů vypracovaných Policií ČR, obvodním oddělením Františkovy Lázně, která zjistila a zdokumentovala spáchání správního deliktu žalobcem a zhotovila podrobnou fotodokumentaci. Základ argumentace žalobce, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a byla tím porušena jeho procesní a základní práva, neobstojí v této konkrétní věci z toho důvodu, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo prvním úkonem vůči účastníkovi (žalobci), ale žalobci bylo řádně umožněno se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. Žalobcem odkazované rozhodnutí NSS ČR SJS 200/2004 7 A 130/2002-38 se týká situace, kdy prvním úkonem vůči účastníku řízení ve správním řízení zahájeném z vlastního podnětu je až doručení rozhodnutí ve věci. Žalovaný souhlasí, že za této situace je účastník řízení vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a takový postup nelze odůvodnit zásadou rychlosti řízení. V projednávané věci tomu však není. Žalobci bylo řádně oznámeno zahájení správního řízení, kdy toto byl první úkon správního orgánu vůči žalobci. Platné právní předpisy nevylučují, aby správní orgán spojil oznámení o zahájení řízení s výzvou k seznámení se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 správního řádu, a to za situace, kdy rozsah shromážděných podkladových materiálů a důkazů je kompletní již v okamžiku zahájení řízení. Správní orgán tedy provedl dokazování listinami a důkazy shromážděnými ve spise a jiné důkazy neprováděl, a to buď z vlastní iniciativy či na základě návrhu účastníků. Pokud tedy nebylo jiných důkazů ani důkazních návrhů ze strany žalobce jako účastníka řízení a prvoinstanční orgán jiné dokazování neprováděl, jakož ani žalobce jiné důkazy či listiny nezaložil do správního spisu a nepodal své vyjádření, prvoinstanční orgán nepochybil, pokud opětovně nevyzýval žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobci se tak dostalo širokého poučení a správní orgán dal žalobci prostor k vyjádření se jak k podkladům pro rozhodnutí, tak k samotnému skutkovému základu, tedy k tvrzenému porušení právních předpisů žalobcem, tehdy účastníku řízení. Správní orgán též zcela transparentně avizoval, že ve věci rozhodne nejdříve 20. den po doručení oznámení o zahájení řízení. To, že žalobce tohoto svého práva nevyužil, je věcí žalobce a nelze tuto nečinnost žalobce přičítat k tíži správních orgánů. Námitka žalobce v tom směru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav,

též neobstojí. Za situace, kdy skutková zjištění vyplývající ze shromážděných podkladů nebyla jakkoli zpochybněna, neměl prvoinstanční orgán důvod pochybovat o skutkových zjištěních, z těchto podkladů a listin vyplývajících. Tedy pokud předmětem ústního jednání, kterého se žalobce domáhal, mělo být pouze vyjádření se žalobce jako účastníka řízení, nebylo povinností prvoinstančního orgánu takové jednání nařizovat, pokud byl žalobce široce poučen o svých právech a mohl tak sám takové vyjádření podat. K námitce žalobce, že prvoinstanční orgán v řízení postupoval rozporu s ustanovením § 7 odst. 2 správního řádu, když v průběhu řízení nepostupoval tak, aby byla zajištěna rovnost dotčených osob, žalovaný uvádí, že podle ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka, kterého si obstará na své náklady. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, ze žádného úkonu žalobce, učiněného v řízení před prvoinstančním orgánem, nevyplývá, že by tento neovládal český jazyk a naopak z jeho vyjádření, že je připraven se ústně vyjádřit k věci vyplývalo, že český jazyk ovládá. Dále pokud podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které bylo sepsáno v českém jazyce v první osobě, bez výraznějších gramatických chyb, je zcela zřejmé, že český jazyk ovládá. Spisová dokumentace neobsahuje prohlášení žalobce, že český jazyk neovládá, a prvoinstanční orgán tak nebyl povinen v tomto směru činit jakákoli opatření a postupoval zcela v souladu s platnými právními předpisy.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Povinnost nařídit ústní jednání.

Žalobci byla ve správním řízení uložena sankce na základě ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, podle kterého obec může právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem a která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce, uložit pokutu až do výše 200 000 Kč.

Na základě ustanovení § 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Trestným činem pak je na základě ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.

Delikt podle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích není zákonem o přestupcích ani jiným zákonem označen za přestupek, stejně tak není trestním zákoníkem označen za trestný čin. Delikt podle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích je proto nutné považovat za jiný správní delikt.

Řízení o jiných správních deliktech není v České republice, na rozdíl od řízení o přestupcích a trestního řízení právně kodifikováno, tudíž principy, kterými se toto řízení řídí, je nezbytné dovozovat z obdobné právní úpravy, kterou je právě řízení o přestupcích a řízení trestní.

Na základě ustanovení § 147 odst. 1 písm. a) zákona o obcích se na řízení o deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích vztahuje správní řád.

Podle § 49 odst. 1 věta první správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Je tedy nutné posoudit, zda v případě řízení o deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích, bylo či nebylo nutné nařídít ústní jednání. Předně je nezbytné uvést, že žádný zákon nestanoví, že by v tomto řízení bylo nutné nařídít jednání. Je tak nutné se zabývat tím, zda je nařízení jednání v řízení o deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích *„nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“*.

V řízení o přestupcích i v řízení trestním je provedení ústního jednání zásadně podmínkou provedení zákonného procesu. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Podle § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, je jednání před soudy ústní; důkaz výpověďmi svědků, znalců a obviněného se provádí zpravidla tak, že se tyto osoby vyslyší.

Povinnost nařídít ústní jednání je výrazem ústavní zásady zakotvené v ustanovení čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Je-li toto právo zákonodárcem výslovně přiznáno obviněnému v řízení o přestupku a obviněnému v řízení trestním, nelze dospět jinému závěru, že toto právo náleží také obviněnému z jiného správního deliktu. Nelze nalézt žádnou oporu pro závěr, že obviněný z jiného správního deliktu má v tomto směru méně práv, než obviněný z přestupku nebo obviněný z trestného činu, když jediným rozlišujícím kritériem je skutečnost, zda zákonodárce to či ono jednání výslovně označil za přestupek, trestný čin, nebo jej ponechal v režimu jiného správního deliktu. Takový úmysl zákonodárce nelze ze žádného právního předpisu vyvodit. V řízení o deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích tak bylo nařízení ústního jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce.

Na řízení o deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích tak bylo analogicky aplikovatelné ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. V tomto směru je nerozhodné, zda „*skutková zjištění vyplývala či nevyplyvala ze shromážděných podkladů*“, neboť tato skutečnost není rozhodná z hlediska, zda je či není nutné v řízení o jiném správním deliktu nařídit ústní jednání.

Dlužno doplnit, že žalobce v průběhu správního řízení dne 13.4.2011 dokonce výslovně požádal o nařízení ústního jednání, když uvedl: „*Žádám o ústní jednání, při kterém se do protokolu vyjádřím ke skutku, který je mi kladen za vinu*“. Žádost žalobce zůstala zcela bez reakce prvoinstančního orgánu.

Správní orgány pochybily, když v řízení o jiném správním deliktu nenařídily ústní jednání. Tato závažná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci byla nesprávným procesním postupem znemožněna realizace práva na obhajobu a tím možnost kvalifikovaným způsobem ovlivnit zjištění skutečného skutkového stavu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí ve věci.

B.

Postup podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Mezi účastníky sporné skutečnosti se dotýká rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2005, č.j. 8 As 3/2005-86 (dostupný na www.nssoud.cz), který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v č. 9/2007 s právní větou: „*byl-li účastník správního řízení vyzváno k tomu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a případně učinit procesní návrhy na doplnění dokazování, a to ještě předtím, než správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, nicméně z výzvy je nepochybné, kdy bude shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, a účastník se nemusí seznamovat s podklady před tímto okamžikem, nejde o porušení práva upraveného v § 33 odst. 2 správního řádu (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod)*“. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem „*stavební úřad adresoval zástupci stěžovatelky pozvání k ústnímu jednání ze dne 3. 9. 2003, kterým bylo zároveň oznámeno zahájení řízení, a kterým bylo účastníkům řízení sděleno, že mohou své námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání a s tím, že do podkladů rozhodnutí lze nahlédnout pře dnem ústního jednání a při ústním jednání samotném*“.

V případě žalobce bylo v oznámení o zahájení řízení ze dne 16.3.2011 uvedeno, že „*před vydáním rozhodnutí mají účastníci řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 správního řádu). Správní orgán v této věci rozhodne nejdříve 20. den po doručení tohoto oznámení prvnímu účastníkovi řízení*“. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 30.3.2011.

Soud dospěl k závěru, že oznámení o zahájení řízení ze dne 16.3.2011 nelze považovat za řádnou realizaci ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Předně, uvádí-li žalovaný, že „*platné právní předpisy nevylučují, aby správní orgán spojil oznámení o zahájení řízení s výzvou k seznámení se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 správního řádu, a to za situace, kdy rozsah shromážděných podkladových materiálů a důkazů je kompletní již v okamžiku zahájení řízení*“, je nezbytné konstatovat, že z oznámení o zahájení řízení ze dne 16.3.2011 nevyplývá, že v okamžiku vydání oznámení o zahájení řízení měl prvoinstanční za ukončené. Žalobce tudíž nemohl po přečtení oznámení o zahájení řízení nabýt dojmu, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí již jsou součástí spisového materiálu a že prvoinstanční správní orgán považuje zjišťování skutkového stavu za ukončené.

Žalobce naopak zcela důvodně předpokládal, že ve věci musí být nejprve nařízeno ústní jednání, jehož se ostatně i výslovně ve své žádosti ze dne 13.4.2011 domáhal, a teprve poté bude moci být ve věci vydáno rozhodnutí. Ač tudíž bylo v oznámení o zahájení řízení uvedeno, že „*správní orgán v této věci rozhodne nejdříve 20. den po doručení oznámení*“, nemohl žalobce objektivně nabýt dojmu, že shromažďování podkladů může být ukončeno bez nařízení ústního jednání již 20. den po doručení oznámení o zahájení řízení, tj. že je povinen v rámci realizace svých procesních práv do spisového materiálu z důvodu opatrnosti nahlédnout nejpozději tento den.

Z oznámení o zahájení řízení ze dne 16.3.2011 tak na rozdíl od případu souzeného Nejvyšším správním soudem, kde bylo nařízeno ústní jednání, nebylo nepochybné, kdy bude shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, a proto nelze ani odkazem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že nedošlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

I toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť při absenci nařízení ústního jednání jím byl žalobce zcela zbaven možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a tím ovlivnit zjištění skutečného skutkového stavu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí ve věci.

C.

Právo na tlumočníka.

Podle § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.

Žalobce v průběhu správního řízení neprohlásil, že neovládá jazyk, jímž se vede řízení, a proto nemohl být zkrácen na svém právu podle § 16 odst. 3 správního řádu.

V.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokátky za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podala žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 4.200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Náklady řízení činí částku ve výši 7.800 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. června 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková